

af at sidde og tale med Fru Salomon og Jakobe. Trods det ubehagelige Indtryk, den sidste i Begyndelsen havde gjort paa ham, og skønt hun endnu langt fra altid viste sig for ham fra sin tilgængeligste Side, havde han faaet stor Respekt for denne unge Pige, hvem han hørte tale med lige stor Lethed om gamle, græske Filosofer og den nyeste Bismarck-Politik, og som alligevel ikke var nogen Blaastrømpe. Ledet af en Art Instinkt — ligesom Vandsøgeren, der anelsesfuldt drages mod det skjulte Kildevæld — havde han allerede paa et tidligt Tidspunkt bestræbt sig for at overvinde hendes Modstand og sin egen Uvilje; og der var da ogsaa efterhaanden opstaaet en Slags Vaabenstilstand imellem dem. Hertil bidrog ikke mindst Pers voksende Begejstring for Dr. Nathan, i hvem ogsaa Jakobe saa' Landets eneste virkelige Mand og en ny Tids Herold. De havde her fundet et Felt, hvor de kunde mødes i Forstaaelse, og hvortil de hver paa sin Maade droges af det, der var dybest i dem begge, deres fælles, uforsonlige Had til det Samfund, hvori de levede. Det kunde desuden ikke andet end smigre Jakobe, at Per altid gerne talte til hende om, hvad nyt han havde læst eller var ved at læse, og tydeligt viste, at han satte Pris paa at høre hendes Mening derom. I Virkeligheden ledede hun hans Udvikling langt mere, end hun selv anede. Men heller ikke Per vidste endnu, hvor stor en Magt hendes Person-